

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ „ „ 3:50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 15
29—Γραφεῖον ὁδ. Βουλῆς—29

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ μὴ πληρώσαντες τὴν συνδρομὴν των κύριοι συνδρομηταὶ νὰ ἐξοφλήσωσιν αὐτὴν, διότι εἰς οὐδένα μὴ πληρώσαντα θέλει πεμφθῇ τὸ 4ον φύλλον. Ταῦτα ὅπως λείψῃ πᾶν παράπονον

Η ΝΕΟΤΗΣ

(Ἰδε σελ. 20)

Ἡ ζωὴ εἶναι ὁδὸς τραχεῖα καὶ ἀνωφερῆς, ὑψουμένη πρὸς τὸν οὐρανὸν διὰ μέσου κρημνῶν ἀποτόμων καὶ παρέχουσα λαμπρὰς σκηνογραφίας, εἰς τὰς ἀρρενωπὰς προσβολὰς τῶν ὁποίων δὲν ἀντέχουσιν ὅλαι ἐπίσης αἱ ψυχαί. Ἡ νεότης μένει κεκμηκυῖα εἰς τὰς ῥίζας τοῦ κριμνοῦ. Μήπως ἐδελεάσθη ὑπὸ ἄνθους τινος θάλλοντος παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου; ἢ μὴ κατελήφθη ὑπὸ κενοῦ ἔρωτος πρὸς τὴν κυανὴν δθόνην, ἣν ἐκτυλίσσει ἡ λίμνη εἰς τὸ βάθος τῆς στενῆς ταύτης φάραγγος; Ἐν ᾧ ὁ νεανίας ἀποθαυμάζει τὰ τόσα κάλλη, δι' ὧν ἡ φύσις ἠθέλησε νὰ κοσμήσῃ τὸ μονότονον ἀναχωρητήριόν του καταλαμβάνεται αἰφνης ὑπὸ ἀνίας, ἥτις, καταβάλλουσα κατὰ σμικρὸν τὰς αἰσθήσεις του, καταβάλλει ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν του. Λησμονεῖ τὸ ἐπιδιωκόμενον τέρμα διότι πιθανὸν ἀπεγοητεύθη ἐκ τῆς τραχύτητος τῆς ὁδοῦ. Ἀποστρέφει τὰ βλέμματά του, κάθηται παρὰ τὸ χεῖλος τῆς ὁδοῦ καὶ κλίνων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους παραδίδεται εἰς ἀποθάρρυνσιν.

Ὁ ἀνὴρ, ὃν μικροτέρα πείρα ἐνίσχυσε κατὰ τῆς ἀπάτης καὶ τῶν ἀνιῶν τῆς ζωῆς, πλησιάζει τὸν νεανίαν· ἔχει περιεζωσμένην τὴν ὀσφύν του ὡς ἐν ὁδοί-

πορίᾳ· ἀντιμετωπίζει μεγαλοπρεπῶς τὸν ἄνεμον τῶν ὁρέων, ὅστις παίζει μὲ τὰ ἐνδύματά του ὡς μὲ ὠραῖον πέπλον. Ὁρθὸς πρὸς τοῦ νεανίου, εὐθὺς καὶ σταθερὸς ἐκτείνει αὐτῷ τὴν χεῖρά του, καὶ διὰ τῆς ἄλλης τῇ δεικνύει τὸ ὕψος τῆς ὁδοῦ, λέγων αὐτῷ: Ἐμπρός, νεανία, ὁφείλεις νὰ μᾶς ἀκολουθήσεις. Ἐγνωρίσαμεν ὡς σὺ, θλίψεις καὶ δάκρυα. Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ βίου νομίζεις, ὅτι ἡ ψυχὴ μεμεθυμένη ἔτι ἐκ τῶν ἀρωμάτων τῆς διαμονῆς, ἣν ἐγκατέλειψε δὲν δύναται νὰ συνειθίσῃ εἰς τὸν νέον τοῦτον τῆς γῆς, εἰς ἣν ἐγεννήθη, ἀέρα. Μᾶλλον ἐξωκειωμένη πρὸς τὴν μυστηριώδη ὑπαρξιν ἀφ' ἧς ἀνεχώρησεν, ἢ πρὸς ἐκείνην, ἧς μέρος ἀποτελεῖ, λέγει ὅτι καταβεβλημένη ὑπὸ πικρᾶς θλίψεως ἐπιθυμεῖ νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα, ζητοῦσα νὰ ἀνοιγῶσιν αὐτῇ ἐκ νέου αἱ πύλαι ὧν πρὸ μικροῦ ἐξῆλθε καὶ ἀρνούμενη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸ κοινὸν πεπρωμένον ὅπερ ὠθεῖ αὐτὴν νὰ διέλθῃ ἐπὶ χρόνον διὰ τῆς μακρᾶς ὁδοῦ τῶν θλίψεων καὶ τῶν πόνων.

Ὅταν δὲ φθάσῃ εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ ἐξίσου ἀπομακρυσμένη τοῦ σημείου, ὅθεν ἀνεχώρησε, καὶ ἐκείνου πρὸς ὃ ζητεῖ νὰ φθάσῃ τότε μόνον δύναται νὰ κρίνῃ ὀρθῶς περὶ τῶν δύο τοῦ βίου τερμάτων καὶ περὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, ὅστις μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸς αὐτὸν διὰ τῆς σκολιᾶς ταύτης ἀτραποῦ, ἐν ᾗ βαδίζεις καὶ ἣν θέλεις κατόπιν ἀγαπήσει τόσον.

Ἐμπρός νεανία! ἔγειρον τὴν κεφαλὴν σου σπόγγισον τὰ δάκρυα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου· μάτην ῥέουσι ἐπὶ τῶν χόρτων τῆς ὁδοῦ· μάτην μίγνυνται τοῖς διαυγέσι κύμασι τῆς λίμνης. Πρὸς ἀνάψυξιν τῶν ἀνθέων καὶ διατήρησιν τῶν πηγῶν ὁ Θεὸς καταπέμπει ἡμῖν τὰ διαυγῆ τοῦ οὐρανοῦ νάματα. Ἡ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀνθρώπου ῥέουσα δρόσος εἶναι πικρά· φέρεי ἄλλας δριμύ· εἶναι μεμιγμένη τῇ χολῇ τῶν βορβοδεστέρων παθῶν μας, καὶ δὲν πράυνει ἢ τὸ πῦρ,